YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

18 päivänä heinäkuuta 2006 *

Asiassa C-119/04,

jossa on kyse EY 228 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 4.3.2004,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään E. Traversa ja L. Pignataro, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Italian tasavalta, asiamiehenään I. M. Braguglia, avustajanaan avvocato dello Stato M. Fiorilli, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ja J. Malenovský sekä tuomarit J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues (esittelevä tuomari), J. Klučka, U. Lõhmus ja E. Levits,

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.11.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.1.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteessaan yhteisöjen tuomioistuinta

– toteamaan, että Italian tasavalta ei ole noudattanut EY 228 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole toteuttanut kaikkia asiassa C-212/99, komissio vastaan Italia, 26.6.2001 annetun tuomion (Kok. 2001, s. I-4923) täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä

– velvoittamaan Italian tasavallan maksamaan komissiolle ”Euroopan yhteisön omat varat” -tilille 309 750 euroa jokaiselta päivältä, jonka edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion noudattamisen edellyttämien toimenpiteiden toteuttaminen viivästyy, tämän tuomion julistamispäivästä lukien siihen saakka, kunnes mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annettu tuomio on pantu täytäntöön

– velvoittamaan Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

2 EY 39 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Turvataan työntekijöiden vapaa liikkuvuus yhteisössä.”

3 EY 39 artiklan 2 kohdan mukaan työntekijöiden vapaa liikkuvuus merkitsee, että kaikki kansalaisuuteen perustuva jäsenvaltioiden työntekijöiden syrjintä työsopimusten tekemisessä sekä palkkauksessa ja muissa työehdoissa poistetaan.

Kansallinen lainsäädäntö

4 Italian hallitus antoi 14.1.2004 asetuksen nro 2, joka koski kiireellisiä säännöksiä kielten alan työntekijöiden taloudellisesta kohtelusta tietyissä yliopistoissa sekä tasavertaisesta luokituksesta (GURI nro 11, 15.1.2004, s. 4; jäljempänä asetus nro 2/2004).

5 Asetuksen nro 2/2004 1 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”– – yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-212/99 26.6.2001 antaman tuomion täytäntöönpanon osalta La Basilicatan, Milanon, Palermon ja Pisan yliopiston ja Rooman La Sapienza -yliopiston sekä Napolin Istituto universitario orientalen [jäljempänä asianomaiset yliopistot] kielten alan työntekijöille, eli entisille vieraan kielen lehtoreille [jäljempänä entiset lehtorit] myönnetään – – suhteessa tehtyihin työtunteihin ja ottaen huomioon, että kokoaikainen työ vastaa 500:aa tuntia, taloudellinen kohtelu, joka vastaa osa-aikaisten vakinaisten tutkijoiden taloudellista kohtelua, alkaen palvelukseen tulosta ja ellei mahdollisesta edullisemmasta kohtelusta muuta johdu; – –”

6 Asetuksen nro 57, joka on annettu 2.3.1987 ja josta on tullut 22.4.1987 annettu laki nro 158 (GURI nro 51, 3.3.1987), jolla muutetaan 11.7.1980 annetun tasavallan presidentin asetuksen nro 382 (GURI nro 209, Supplemento ordinario 31.7.1980) 32 §:ää, 1 §:n mukaan se enimmäistuntimäärä, joka vakinaisten tutkijoiden on vuosittain työskenneltävä opetustehtävissä, on 350 tuntia kokoaikaisten ja 200 tuntia osa-aikaisten vakinaisten tutkijoiden osalta. Osa-aikaisten tutkijoiden palkkaus perustuu kiinteämääräiseen suoritukseen, joka käsittää korvauksen 200 opetustunnista ja kestoltaan määrittelemättömästä tutkimustyöstä.

7 Ajanjaksolle 1994–1997 tehdyn yliopistoalan kansallisen työehtosopimuksen (jäljempänä työehtosopimus) 51 kohdassa määrättiin, että äidinkielellään työskentelevien kielten alan työntekijöiden ja asiantuntijoiden (jäljempänä kielten alan työntekijät ja asiantuntijat) tosiasiallinen vuosittainen työaika oli 500 tuntia. Tähän yleiseen kehysjärjestelmään voitiin kuitenkin soveltaa poikkeuksia.

Asiassa komissio vastaan Italia annettu tuomio

8 Edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion tuomiolauselman 1 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin totesi seuraavaa:

"Italian tasavalta ei ole noudattanut [EY 39] artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole tunnustanut entisille – – lehtoreille, joista on tullut kielten alan [työntekijöitä ja] asiantuntijoita, näiden saavuttamia oikeuksia, vaikka nämä oikeudet tunnustetaan kaikille kotimaisille työntekijöille."

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

9 Komissio muistutti 31.1.2002 päivätyllä kirjeellä Italian viranomaisia siitä, että näiden piti noudattaa edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetusta tuomiosta johtuvia velvoitteita.

10 Italian viranomaiset vastasivat kyseiseen muistutuskirjeeseen 10.4., 8.7. ja 16.10.2002 päivätyillä kirjeillä ja toimittivat komissiolle seuraavat tiedot:

– jäljennöksen 27.3.2002 päivätystä kirjeestä, jolla opetuksesta, yliopistoista ja tieteellisestä tutkimuksesta vastaava Italian ministeri kehotti asianomaisia yliopistoja panemaan edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion täytäntöön 45 päivän kuluessa

– tiedot, jotka koskivat sellaisia toimia, jotka mainitut yliopistot olivat toteuttaneet "varmistaakseen sen, että entisten – – lehtoreiden virkaikä tunnustettaisiin heidän palveluksensa perusteella yhteisöjen tuomioistuimen antaman tuomion mukaisesti"

– selvityksiä sellaisten päätösten sisällöstä ja vaikutuksista, joita kukin mainituista yliopistoista oli tehnyt.

11 Komissio pyysi näiden tiedonantojen perusteella 11.12.2002 päivätyllä kirjeellä Italian viranomaisilta täsmennyksiä, jotka liittyivät siihen menetelmään ja niihin perusteisiin, joita asianomaiset yliopistot käyttivät laskeakseen sellaisten palkankorotusten määrän, jotka myönnettiin entisille lehtoreille, jotka vuodesta 1994 alkaen oli sisällytetty uuteen kielten alan työntekijöiden ja asiantuntijoiden virkaryhmään.

12 Italian hallitus vastasi tähän pyyntöön 24.1.2003 päivätyllä kirjeellä, jossa se toimitti komissiolle työehtosopimusta koskevan sopimusluonnoksen, joka koski toista kaksivuotista talouskautta 2000–2001 ja jonka olivat 18.12.2002 allekirjoittaneet julkisen sektorin työsopimusten neuvottelusta vastaava hallintoelin (ARAN) ja yliopiston henkilökuntaliitot. Tämä luonnos sisälsi erityisiä määräyksiä, jotka koskivat kielten alan asiantuntijoita (entiset lehtorit) ja joiden tarkoituksena oli "noudattaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-212/99 26.6.2001 antamaa tuomiota".

13 Koska komissio katsoi, ettei kyseisten toimenpiteiden perusteella voinut todeta, että jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen olisi päättynyt, se lähetti 30.4.2003 Italian tasavallalle perustellun lausunnon, jossa se totesi, ettei kyseinen jäsenvaltio ollut noudattanut EY 39 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ollut toteuttanut kaikkia edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä. Komissio ilmoitti Italian tasavallalle, että jos asia saatettaisiin yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi, komissio tulisi esittämään uhkasakon määräämistä kyseiselle jäsenvaltiolle. Kyseisessä perustellussa lausunnossa todettiin lisäksi, että Italian tasavallan oli toteutettava mainitun lausunnon noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa sen tiedoksi antamisesta.

14 Vastauksena kyseiseen perusteltuun lausuntoon Italian hallitus toimitti komissiolle useita asiakirjoja, joihin sisältyivät muun muassa 16.6.2003 päivätty kirje, jolla komissiolle annettiin tiedoksi 13.5.2003 tehdyn työehtosopimuksen lopullinen versio, ja 12.11.2003 päivätty kirje, jolla komissiolle annettiin tiedoksi sellaiset toimenpiteet, jotka toimivaltaiset viranomaiset olivat aikeissa piakkoin toteuttaa. Italian hallitus toimitti 28.1.2004 komissiolle jäljennöksen asetuksesta nro 2/2004.

15 Koska komissio katsoi tässä tilanteessa, ettei Italian tasavalta ollut pannut täysimääräisesti täytäntöön edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annettua tuomiota, se päätti nostaa nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen

Asianosaisten lausumat

16 Komissio toteaa, että työehtosopimuksen lopullisen version 22 kohdan 3 alakohdassa todetaan, että ”täydentävissä neuvotteluissa sovelletaan – – yhteisöjen

tuomioistuimen 26.1.2001 asiassa C-212/99 – – antamaa tuomiota määrittelemällä palkka-asteikko, jossa otetaan huomioon [kielten alan työntekijöiden ja asiantuntijoiden] virkaryhmässä hankittu kokemus". Komission mukaan mainitussa lopullisessa versiossa ei sellaisenaan yksilöidä työntekijäryhmää, jonka tehtäviä voitaisiin pitää entisten lehtoreiden tehtäviä vastaavina.

17 Komissio toteaa lisäksi, että asetuksessa nro 2/2004 on rinnastettu entisten lehtorien virkaryhmä osa-aikaisten vakinaisten tutkijoiden virkaryhmään. Kokoaikaisesti työskentelevää vieraan kielen lehtoria olisi komission mukaan kuitenkin kohdeltava samalla tavalla kuin kokoaikaista vakinaista tutkijaa, tai muuten ensiksi mainittua kohdellaan epäedullisemmin maksamatta jääneiden palkanosien ja vanhuuseläkettä koskevien oikeuksien osalta. Se, että entisille lehtoreille on myönnetty palkankorotuksia tietystä päivämäärästä alkaen, ei komission mukaan sellaisenaan merkitse sitä, että kansalaisuuteen perustuva syrjintä olisi poistettu.

18 Komissio väittää, ettei Italian tasavalta ole näyttänyt toteen, että yliopistot olisivat maksaneet kaikkia erääntyneitä maksamatta jääneitä palkanosia ja palkankorotuksia sekä sellaisia sosiaaliturvamaksuja vastaavia määriä, joihin entisillä lehtoreilla oli oikeus heidän tosiasiallisesti suorittamansa opetustunnit huomioon ottaen.

19 Italian tasavalta väittää, että toteutettuja aloitteita on arvioitava ottaen huomioon se järjestelmä, jolla Italiassa säännellään työsuhdetta ja joka perustuu työehtosopimusten tekemiseen.

20 Kyseisen jäsenvaltion mukaan asetus nro 2/2004 annettiin nimenomaan sen takia, että työehtosopimusten tekeminen yliopistoissa oli epäonnistunut. Italian tasavalta toteaa, että kyseisellä asetuksella asetettiin niille yliopistoille, jotka eivät olleet toteuttaneet entisten lehtoreiden uran uudelleenmäärittämistä ottaen viitetekijäksi osa-aikaisen vakinaisen tutkijan palkkauksen, velvollisuus tehdä näin.

21 Italian viranomaiset väittävät, että kyseistä kotimaisten työntekijöiden ryhmää koskeva valinta voidaan perustella sillä, että kokoaikaisen vakinaisen tutkijan tehtäviä on mahdotonta rinnastaa entisten lehtoreiden tehtäviin.

22 Italian viranomaiset toteavat yhtäältä, että vakinaisten tutkijoiden päätehtävä on tieteellinen tutkimus ja että opetustoiminta on kyseisten tutkijoiden tehtävien kannalta toissijaista ja marginaalista. Mikä tahansa muu ratkaisu olisi johtunut siihen, että yliopistotutkijan palkan sen osan, joka maksetaan tieteellisen tutkimustoiminnan perusteella, arvostustaso olisi jäänyt liian alhaiseksi.

23 Mainitut viranomaiset toteavat toisaalta, että entisten lehtoreiden ammatin ja osa-aikaisten vakinaisten tutkijoiden ammatin välillä vahvistettu yhteys perustuu olennaisesti siihen, että viimeksi mainitut eivät ole yksinomaisessa työsuhteessa työantajaansa, mikä mahdollistaa sen, että kyseiset henkilöt voivat harjoittaa myös vapaiden ammattien ryhmään kuuluvaa toimintaa.

24 Edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion täytäntöönpano edellyttää Italian viranomaisten mukaan näin ollen ainoastaan asianomaisten yliopistojen työehtosopimuksen täydentämistä lisäämällä siihen lauseke, jossa luetellaan perusteet, joiden avulla voidaan varmistaa se, että entiset lehtorit säilyttävät aikaisemmissa työsuhteissaan saamansa oikeudet.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

25 Aluksi on muistettava, ettei jäsenvaltio voi sisäisen oikeusjärjestyksensä oikeussääntöihin, toimintatapoihin tai tilaan vetoamalla perustella sitä, ettei se ole noudattanut yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteita (ks. mm. em. asia komissio v. Italia, tuomion 34 kohta ja asia C-195/02, komissio v. Espanja, tuomio 9.9.2004, Kok. 2004, s. I-7857, 82 kohta).

26 Näin ollen ei voida hyväksyä Italian tasavallan väitettä siitä, että entisten lehtoreiden saamien oikeuksien tunnustamista koskevaa ongelmaa olisi arvioitava ottaen huomioon se järjestelmä, jolla Italiassa säännellään työsuhdetta ja joka perustuu työehtosopimusten tekemiseen.

27 Oikeuskäytännössä on myös vakiintuneesti todettu, että EY 228 artiklassa tarkoitetun jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen kannalta ratkaisevana ajankohtana on pidettävä kyseisen määräyksen nojalla annetussa perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättymishetkeä (ks. asia C-304/02, komissio v. Ranska, tuomio 12.7.2005, Kok. 2005, s. I-6263, 30 kohta ja asia C-177/04, komissio v. Ranska, tuomio 14.3.2006, Kok. 2006, s. I-2461, 20 kohta).

28 Käsiteltävänä olevassa asiassa on kiistatonta, ettei Italian tasavalta ollut vielä toteuttanut kaikkia edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä 30.4.2003 annetussa perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättymishetkellä.

29 Kuten edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion 21 ja 22 kohdasta ilmenee, EY 39 artiklassa määrätty yhdenvertaisen kohtelun periaate edellytti sitä, että kun entisen lehtorin, jolla oli määräaikainen työsopimus, työsopimus korvattiin toistaiseksi voimassa olevalla työsopimuksella, hänen oli säilytettävä kaikki jo ensimmäisestä työhönotostaan lähtien saavuttamansa oikeudet. Tämän tuloksen takaamisella oli seurauksia paitsi palkankorotusten kannalta, myös virkaiän ja työnantajan suorittamien sosiaaliturvamaksujen kannalta.

30 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että Italian tasavalta on edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion täytäntöön panemiseksi toteuttanut ensi vaiheessa seuraavat toimenpiteet:

– Milanon yliopistossa kielten alan työntekijöitä ja asiantuntijoita koskevassa työehtosopimuksessa, joka allekirjoitettiin 27.11.1999, määrätään, että se

toiminta, jota kyseiset henkilöt ovat harjoittaneet vieraan kielen lehtoreina, on otettava huomioon heidän palkkaustaan määritettäessä. Kyseinen yliopisto ilmoitti tämän jälkeen 7.5.2002 päivätyllä kirjeellä Italian hallitukselle, että kielten alan työntekijöiden ja asiantuntijoiden palkkoja oli korotettu ja että maksamatta jääneet palkanosat oli laskettu siten, että ylärajaksi otettiin 450 vuosittaista opetustuntia

– Pisan yliopistossa entiset lehtorit saavat hallintojohtajan 13.3.2002 ja rehtorin 10.5.2002 tekemien päätösten perusteella maksamatta jääneitä palkanosia kolmen ikälisän mukaisesti

– Rooman La Sapienza -yliopiston hallintojohtajan 17.5.2002 tekemässä päätöksessä todettiin, että entisten lehtoreiden virkaikä oli laskettu 400 vuosittaisen opetustunnin perusteella

– Palermon yliopisto ilmoitti 27.5.2002 päivätyllä kirjeellä, että se aikoi ajantasaistaa entisten lehtoreiden palkkausta vielä käynnissä olevien laskelmien perusteella

– Napolin Istituto universitario orientalen rehtorin 20.5.2002 tekemällä päätöksellä kielten alan työntekijät ja asiantuntijat saivat maksamatta jääneitä palkanosia 318 vuosittaisen opetustunnin perusteella

– La Basilicatan yliopiston hallintojohtajan 22.5.2002 tekemällä päätöksellä kielten alan työntekijöiden ja asiantuntijoiden virkaikä vahvistettiin viiden ikälisän ja kiinteämääräisen, 400 vuosittaisen opetustunnin työmäärän perusteella.

31 Näitä toimenpiteitä ei voida pitää sellaisina, että niiden voitaisiin katsoa merkitsevän edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion riittävää ja lopullista täytäntöönpanoa, eikä Italian hallitus ole itsekään pitänyt niitä sellaisina.

32 Näin ollen on todettava, että huolimatta tämän tuomion 30 kohdassa luetelluista toimenpiteistä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen jatkui perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättymishetkellä.

33 Koska komissio on vaatinut, että Italian tasavalta määrätään maksamaan uhkasakkoa, on selvitettävä, onko väitetty jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen kestänyt siihen saakka, kun yhteisöjen tuomioistuin tutkii asian tosiseikat (ks. em. asia komissio v. Ranska, tuomio 12.7.2005, 31 kohta ja em. asia komissio v. Ranska, tuomio 14.3.2006, 21 kohta).

34 Italian tasavalta antoi 14.1.2004 asetuksen nro 2/2004, jonka tarkoituksena oli vahvistaa tarvittava oikeudellinen ja rahoituksellinen kehys sille, että kukin asianomaisista yliopistoista voisi viimein toteuttaa entisten lehtoreiden uran täsmällisen uudelleenmäärittämisen.

35 Asetuksella nro 2/2004 luotu oikeudellinen kehys perustuu kahteen periaatteeseen, joiden nojalla – ja ellei mahdollisesta edullisemmasta kohtelusta muuta johdu –

– entisten lehtoreiden ura määritetään uudelleen siten, että viitetekijäksi otetaan osa-aikaisten vakinaisten tutkijoiden palkkaus

– tämä palkkaus myönnetään entisille lehtoreille suhteutettuna heidän tekemiinsä työtunteihin ottaen huomioon se, että kokoaikainen työ merkitsee 500:aa vuosittaista opetustuntia.

36 Kyseinen 500:aa vuosittaista tuntia koskeva kriteeri perustuu kielten alan asiantuntijoiden (entiset lehtorit) tekemään tuntimäärään, sellaisena kuin se on vahvistettu työehtosopimuksessa ajanjaksolle 1994–1997. Kyseinen kriteeri on objektiivinen, ja sen avulla on mahdollista selviytyä ongelmista, joita luonnostaan liittyy siihen, että kaikkien entisten lehtoreiden uria arvioitaisiin tapauskohtaisesti. Tältä osin on muistettava, etteivät kaikki yliopistot olleet näyttäneet, että niissä sovellettiin sellaisia työehtosopimuksia, joissa olisi vahvistettu tarvittavat kriteerit entisten lehtoreiden urien täsmälliseksi uudelleenmäärittämiseksi.

37 Entisten lehtoreiden uran uudelleenmäärittelyssä on käytetty kotimaisten työntekijöiden viiteryhmänä osa-aikaisia vakinaisia tutkijoita, ja tämän valinnan osalta on todettava, että se kuuluu kansallisten viranomaisten toimivallan alaan. Edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetusta tuomiosta ei ilmene, että Italian tasavalta olisi ollut velvollinen yksilöimään sellaista työntekijäryhmää, joka on verrattavissa entisiin lehtoreihin, ja kohtelemaan viimeksi mainittuja täysin samalla tavalla kuin mainittua työntekijäryhmää.

38 Edellä esitetty huomioon ottaen on todettava, ettei yhteisöjen tuomioistuin voi komission esittämien tietojen perusteella todeta, että tämän tuomion 36 ja 37 kohdassa esitetyt viitetekijät olisivat riittämättömät, varsinkin kun on ilmeistä, ettei niiden soveltaminen estä sitä, että tietyissä tapauksissa entisten lehtoreiden uran uudelleenmäärittely voidaan toteuttaa soveltaen edullisempaa kohtelua.

39 Näin ollen ei voida katsoa, että asetuksella nro 2/2004 olisi luotu epäasianmukainen oikeudellinen kehys sille, että kukin asianomaisista yliopistoista voisi toteuttaa entisten lehtoreiden uran uudelleenmäärittämisen.

40 On vielä tutkittava, onko niillä toimenpiteillä, joita asianomaiset yliopistot ovat toteuttaneet asetuksen nro 2/2004 antamisen jälkeen, saavutettu ne tavoitteet, joihin pyrittiin.

41 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan komission asiana on nyt esillä olevassa asiassa esittää yhteisöjen tuomioistuimelle ne seikat, jotka ovat tarpeen ratkaistaessa, missä vaiheessa jäsenyysvelvoitteiden laiminlyönnin toteavan tuomion täytäntöönpano on jäsenvaltiossa (asia C-387/97, komissio v. Kreikka, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5047, 73 kohta). Lisäksi silloin, kun komissio on esittänyt riittävästi näyttöä, joka osoittaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen jatkumisen, asianomaisen jäsenvaltion tehtävänä on kiistää esitetyt tiedot ja niiden seuraukset esittämällä vahvaa ja yksityiskohtaista näyttöä (em. asia komissio v. Ranska, tuomio 12.7.2005, 56 kohta).

42 On todettava, että sen lisäksi, että asianomaiset yliopistot ovat ilmoittaneet, että entisten lehtoreiden saamat oikeudet oli täysimääräisesti tunnustettu, Italian hallitus on esittänyt yksityiskohtaisia taulukoita, jotka koskevat kyseisen saatujen oikeuksien tunnustamisen toteuttamista kussakin mainituista yliopistoista.

43 On toki myönnettävä, että asiakirja-aineistoon sisältyvät maksuilmoitukset on esitetty yliopistojen eikä velkojien toimesta ja että Napolin Istituto universitario orientalen tapauksessa maksun ajaksi on vahvistettu ajankohta, joka on kyseisen ilmoituksen laatimiskuukauden (vuoden 2004 lokakuu) jälkeinen ajankohta.

44 Yhteisöjen tuomioistuimelle toimitetut tiedot eivät kuitenkaan ole omiaan asettamaan kyseenalaisiksi tämän tuomion 42 kohdassa mainittuja tietoja.

45 Tässä tilanteessa on todettava, ettei ole esitetty riittäviä tietoja, joiden perusteella yhteisöjen tuomioistuin voisi todeta, että jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen jatkui sinä ajankohtana, jona yhteisöjen tuomioistuin tutki asian tosiseikat.

46 Uhkasakon määrääminen ei näin ollen ole perusteltua.

47 Edellä esitetty huomioon ottaen on todettava, ettei Italian tasavalta ole toteuttanut kaikkia edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Italia annetun tuomion täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä ja että se on näin ollen jättänyt noudattamatta EY 228 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättymishetkellä varmistanut entisten lehtoreiden, joista on tullut kielten alan työntekijöitä ja asiantuntijoita, saamien oikeuksien tunnustamista, vaikka tällainen saatujen oikeuksien tunnustaminen oli taattu kaikkien kotimaisten työntekijöiden osalta.

Oikeudenkäyntikulut

48 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Italian tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen on todettu, Italian tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Italian tasavalta ei ole toteuttanut kaikkia asiassa C-212/99, komissio vastaan Italia, 26.6.2001 annetun tuomion täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä, eikä se näin ollen ole noudattanut EY 228 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättymishetkellä varmistanut entisten vieraan kielen lehtoreiden, joista on tullut äidinkielellään työskenteleviä kielten alan työntekijöitä ja asiantuntijoita, saamien oikeuksien tunnustamista, vaikka tällainen saatujen oikeuksien tunnustaminen oli taattu kaikkien kotimaisten työntekijöiden osalta.**

2) **Kanne hylätään muilta osin.**

3) **Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset